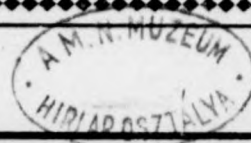

XXV. évfolyam

6. szám

SZERETET

VALLÁSOS REFORMÁTUS EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Szerkeszti és kiadja: Török Imre

Megjelenik havonként Kisujszálláson. — Előfizetési díja: helyben 2 P. Vidéken 2.40. Egyes szám ára: 25 fillér

Kisujszállás

1936 jún. hó

PÜNKÖST

Görög szóból jött át magyar nyelvünkbe a Pünköst szó. Mint sokszor megírtam, ebből lett: Pentekoszté, mely szó azt jelenti magyarul: ötvenedik. T. i., hogy husvétől ötvenedik nap a pünköst. — Hét hetünk telt el husvét óta. — Mint egy óriási kórus, százmilliókból álló nagy énekkar éneke zúg át az egész világon, s emelkedik felséges zengéssel az Ég felé, minden nyelveken:

*Jövel Szentlélek Uristen!
Allelu-Jah („Dicsérjétek az Urat!”)*

Szentlélek Uristen, jövel! Hajh sok szomorú szív van a világon, vigasztald meg mindet. Egyet se hagyj vigasz nélkül!

Szentlélek Uristen, jövel! Sok beteg emberi lélek van a világon, gyógyítsd meg azokat! — Sok kétkedő, sok reménytelen. Tedd ezeket erősekké az igazság ösmeretében s az ahhoz való hűségben; meg a reménységben.

Temérdek bűnös lélek van a világon. Jövel, égi Tűz! égesd le lelkünkről a sok rozsdát: várunk!

Szentlélek áldott ünnepe a pünköst.

És a keresztyén anyaszentegyház megalapíttatásáé!

Oh ha valami csodamódon visszaláthatnánk az 1903. esztendővel ezelőtti szent időkbe. Ha láthatnók az első pünköst nagy történetét! Az első 3000-nek az arcát. Ha hallanók az első 3000-nek szíve verését. Mikor a 12 apostol forgolódott köztük s őket imádságokkal megkeresztelé! Az első husvétban a sírba temetett Király támadott fel; a pünköstre pedig ez az ének illik:

„Az Élet pedig feltámadott“.

A keresztyéni szent élet. Ekkor kezdett élni az Élet széles e világon. S azóta szakadatlanul él, terjed, hat, míg át nem teremti, újra nem teremti az egész világot.

Engedjétek át lelketeket, kik olvasátok írásomat, engedjétek át ama Léleknek! Hadd teremtsé újjá, hadd tegye tisztává, szentté; hadd tegye boldoggá!

Jövel Szentlélek Uristen! Allelujah! Amen.

Konfirmációkor

Egyházi törvényeink s rendtartásaink szerint a 12 éves gyermekeket, akik bizonyosságot tesznek vallásbeli ismereteikről: konfirmáljuk, azaz ünnepélyesen és nyilvánosan bevesszük reformált egyházunk tagjai közé. Ünnepélyes cselekmény tehát a konfirmáció, de nem sákramentomi jelentőségű, mint a római katolikusoknál a vele egyértelmű bérmálás. Mintegy átmenetet, hidat képez ez nálunk a keresztség sákramentumától az úri szent vacsora sákramentomához. A keresztségben nyújtott kegyelemtől azon kegyelemig, mely a Megváltó szenvedései, halála, egyszóval a váltság által nyújtatik minekünk s mely a bűnbocsánat felől tesz bizonyosokká bennünket.

Ime a konfirmáció nagy jelentősége, amelyben minden szülő igyekszik gyermekét részesíteni épen úgy, mint a keresztség szent sákramentumában. Hiszen itt a konfirmációban a gyermek tesz ünnepélyesen és nyilvánosan bizonyosságot arról, amit a szülők és keresztszülők helyette ígértek volt s elkötelezi magát ünnepélyesen arra, amit az apostol mond, hogy: él többé nem ő, hanem a Krisztus él őbenne. Azt az anyaszentegyházat, amelynek most már tagja lesz, semmi nemű körülmények között, semmi világi haszonért, sem félelemből, avagy haragból el nem hagyja, hanem mindvégig hű vitéze lesz annak.

A konfirmációban ezt fogadjuk; vajha meg is tartanók azt mindenkoron, hogy a hitnek nemes harcát nemesen harcolnók meg s vallásunk, hitbeli meggyőződésünk is lenne, mely befolyásolná életünket, cselekedeteinket s ne csak szájjal vallanók a mi Istenünk nagyságát s az ő szent Fia tudományát, hanem szívvel-lélekkel, amint jó református emberekhez illik.

De az életben is nagy fordulópontot

képez a konfirmáció. Határpont ez a gyermek- s ifjúkor közt. A gyermekkor békeséges és boldog útvjáról a mindennapi élet zajos útjára megyünk át. Az iskola falai közül, ahol szüleink s tanítóink komoly vezetése alatt állottunk, az élet iskolájába lépünk át, ahol érvényesíteni próbáljuk erőnket s kezünket a munkára tesszük, hogy megkeressük mindennapi kenyerünket s részt vegyünk a mindennapi élet sokszoros küzdelmeiben, fáradalmaiban és kísértéseiben, amelyekből bőven jut mindenkinek csaknem kivétel nélkül.

Milyen nagy segítség ebben aztán, ha azokra gondolunk, amelyekről a konfirmáció alkalmával teszünk bizonyosságot. Ha azután is szorgalmasan gyakoroljuk az Istennek házáat s ott hallgatjuk az Úrnak bátorító, vigasztaló, erősítő s tanító ígét s arra igyekszünk, hogy ennek az ígének ne csak hallgatói, hanem megtartói is legyünk.

Mert nyomtalanul tűnik el nálunk a konfirmáció alkalmával tett ama fogadás, hogy hívek lesznek az ő Mesterükhöz, Jézushoz. Vallásosak, istenfélők, józanul élők lesznek a jelenvaló világban.

Emlékezzünk tehát mindig, különösen pedig a fiatal korban a konfirmáció alkalmával tett fogadásunkra.

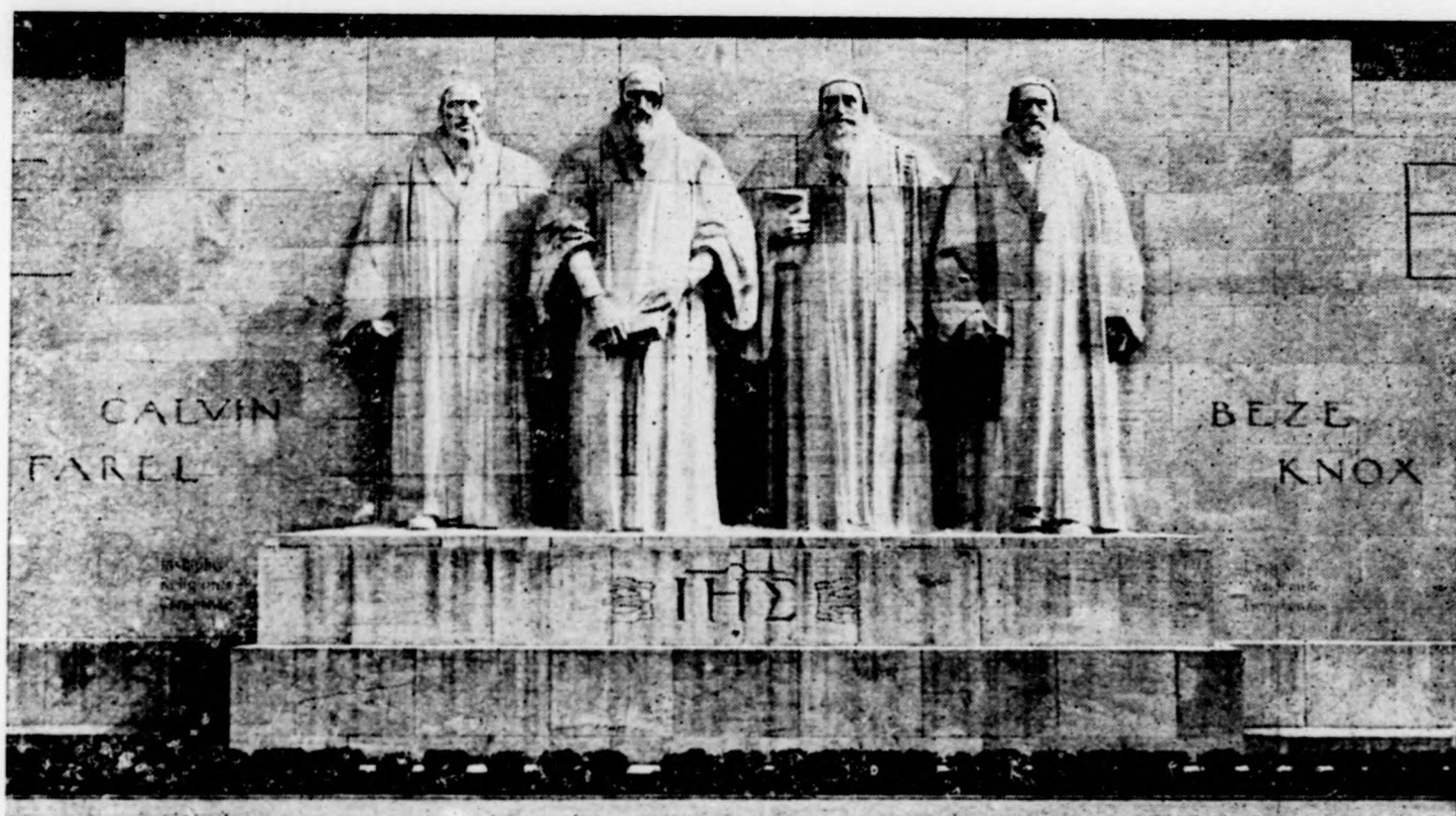
A szülők pedig neveljék továbbra is gyermekeiket az igaz vallásosságban; ők maguk menvén előttük mindenkoron jó példával. Így felelnek meg ama nagy kötelességnek, amelyet Isten reánk bízott s aztán gyermekeikből olyan emberek válnak, aminőknek óhajtják lenni. Nem terem az a fa nemes gyümölcsöt, amelyet gondosan nem ápolunk.

Ritkán lesz abból jó ember, akit szülei jóra nem nevelnek s nem óvnak a világ, rossz társaság romlott befolyásától. Ezt gondolja meg minden szülő s ha a konfirmációban gyermeke az egyháznak önálló tagja is lesz, azért járjon előtte ezután is jó példával, hogy elmondhassa majd egykor az írás szavaival: Imhol vagyok, Uram én és a gyermekek: kegyelem mindannyiónkat megtartott!

a hitvalló reformátusok

Aldozócsütörtök napján minden bibliaolvasó ember ismét felfigyel a nagy keresztelési parancsra. Az áldozócsütörtöki üzenetre. „Elmenvén, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, Fiúnak és a Szentlélek Istennek nevében. Aki hisz és megkeresz-

ra. Nagyon meg kell becsülnünk az ilyen adományt. Nem szabad azonban elfelejtenünk azt sem, hogy az Úr Jézus Krisztus nagy missziói parancsában nem különböztette meg egymástól a külső országokban folyó bizonyágtevők szolgálatát s azoknak a munkáját, akik idehaza élik

Genfben, a kálvini reformáció városában áll ez a szobormű, melyet a fenti kép ábrázol. A reformátorok, a reformáció hősei: Kálvin János, Béza Tódor, Fárel Vilmos és Knox János állanak egymás mellett. Genf most ünnepli lelki szabadságának 400 éves jubileumát. 1536. május 21-én lett nekik szabadságuk. Ekkor hozták meg nagyszerű határozatukat, oh ha mi is megtartanók ezt: „Mi mindnyájan, kivétel nélkül az Evangélium és az Isten Igéje szerint akarunk élni... úgy, amiként azt nekünk prédikálták és prédikálják.“ Az itt fentebb ábrázolt dicsőséges nagy emberek prédikáltak; ma is prédikáltatik minden templomaiban szent hitünknek. A mi tisztünk, hogy tartsuk meg, ami prédikáltatik.

telkedik, idvezül, aki pedig nem hisz, el-kárhozik.“ (Márk. 16:16.) Ezért lett áldozócsütörtök a misszió napjává, a bizonyágtevő keresztyének nagy megerősítőjévé.

Örvendetes jelenség, hogy magyar református egyházunkban egyre többen vannak, akik szeretik, értik és megbecsülik a magyar külmisszió szolgálatát. Éppen az elmúlt napokban érkezett meg a Keresztyén Család szerkesztőségébe egyik régi olvasónk csaknem száz pengős adománya Molnár Mária munkájának céljai-

a keresztyén életet. Sőt, azt akarja, hogy minden egyes tanítványa misszionárius legyen a maga helyén. Áldozócsütörtök tehát nemcsak a pogány népek között folyó bizonyágtevő szolgálatnak az ünnepe, hanem minden egyes alkalommal számadástételt is jelent; számadástételt, melyen meg kell felelnünk arra, hogy hogyan végezzük mi, egyszerű református emberek, férfiak és nők, öregek és fiatalok, ki-ki a maga helyén a tanítványok toborzásának szent szolgálatát.

Ausztriában minden katolikus tem-

plom kapuján falragaszok hirdetik, hogy minden katolikus ember misszionárius. Ezek a feliratok rá akarják ébreszteni a templom előtt elmenő hiveket arra, hogy voltaképpen mi is a feladatuk. Mennyivel inkább rá kellene ébrednünk arra nekünk, református keresztyéneknek, akik személy szerint, külön-külön vettük és vesszük az Úr Jézus Krisztus parancsát naponként az Isten igéjéből, hogy minden református embernek, ha igazán református, hitvalló keresztyénné kellene lennie.

Ez azt jelenti, hogy már otthon, a családi körünkben úgy élünk, szólunk és cselekszünk, mint akik nem felejtjük el egy pillanatra sem, hogy az életünk, a szavunk és a cselekedetünk mindmegannyi hitvallás. Megvallása annak, hogy mennyit ér a hitünk, milyen bennünk a Lélek ereje, ki a mi igazi Urunk és kinek engedelmeskedünk. Azt jelenti ez, hogy tisztában vagyunk azzal, hogy a hitünket nem tarthatjuk meg magunknak. „Aki megtagad engem az emberek előtt — mondotta Jézus — én is megtagadom azt az én Mennyei Atyám előtt.“ Nem lehetsz néma keresztyén, aki csak titokban követi az ő urát. Az élet ezer alkalma bizonyágtételre hív. A hitetlenek között sokan

vannak, akik csak azért kérkednek a szívük hitetlenségével, mert olyan nagyon vágnak arra, hogy valaki meggyőzze őket tévedésükről. S az Isten tőled kéri számon egyszer, hogy hallgattál, amikor szólnod kellett volna. Hitvalló reformátusokra várnak sokszor még azok is, akik már-már meg akarják tagadni a hitüket, mert hogyan álljanak meg a kísértések között azok, akiket ezerfelől ostromolnak, ha senki sem siet erősítő és figyelmeztető bizonyágtétellel a segítségükre. Hitvalló reformátusokra várnak azok, akik névleges keresztyének bántásai között elveszítették a hitüket és azok is, akik még nem találták meg.

Áldozócsütörtök nagy parancsa mind-egyikünknek szól. Egyikünktől talán azt kívánja, hogy szálljon magába és Isten erejével változtassa meg az élete folyását. A másiktól talán azt, hogy ne tűrje el a társai istenkáromló beszédeit, a harmadiktól, hogy keressen fel valakit, aki nagy veszedelemben van, mert ezer kísértés ostromolja, hogy elhagyja hitét. Vagy azt, hogy írjon egy levelet, valakinek, aki régen elszakadt tőle, más vidékre költözött, ahol nincs csillagos templom s vasárnaponként nem szól a zsoltár s olyan könnyű megfeledkezni arról, hogy mit adott nekünk az Isten a református anya-szentegyházban.

Vajjon teljesítetted-e ezt a parancsot?

Az egész keresztyén élet nem más, mint az, hogy Krisztus alakít engem, egész életemet formálja, hogy egyszer Hozzá hasonlónak váljak az örökkévalóságban. S a halálom után a végső vonásokat rajzolja reám, hogy az élő Isten, az én bírám Jézusának ismerjen engem, hogy kiábrázoltassék bennem a Krisztus. „Én veletek vagyok minden napon“ — mondotta az én Uram, — de ne keress engem fehér márványban, festmények tobzódó színeiben, faluk utcáin, tanácskozó termekben, keress meg a saját szívedben. Láthatatlanul is mindig veled vagyok, csak hívj, csak szólj, csak keress. Akkor lépek be sorsdöntő tanácskozások termébe, ha lesz valaki, aki láthatatlanul a

lelke mélyén elvisz engem és az én parancsomat zengeti. Akkor leszek ott a magyar képviselőházban, ha egy eszmó törvényhozó lelke előttem borul le. Belépek a faluba, ha van csak egy család, amelyik engem áld. Szólok játékos gyerekekhez, elhagyott kicsinyekhez, ha van egy szempár, amelyik észreveszi őket, van egy kéz, amelyik megérinti őket. Ott vagyok mindenütt, ahol egy-egy lélek kigyul az én szeretetemben. Tamás! Tamás! Ne akarj látni engem. Én mindenütt jelen vagyok láthatatlanul, borulj le előttem, szolgálj nekem és szeress engem mindhalálig s mondd el boldogan és szent rémüléssel: „Én Uram és én Istenem.“

Muraközy Gyula.

Amit Himnuszunkban könyörögve kérünk: mintha most jönne a „víg esztendő“. Az ákácfa fehér volt az illatos virágfürtöktől. A barackfán több a gyümölcs, mint a levél. A zöld búzavetés kövéren takarja vastag bársonyával Kun-ság mezejét. — A „Koroná“-ban 60 fürtöt olvastam meg csak úgy futtában egyet-

esztendő után jön a hét bő, a sok jó esztendő,

Bízzunk!

S embertársam, ki e sorokat olvasod, ha ugyan nem vagy pogány: adj hálát az eddigi jókért s a víg esztendőnek még a reménységéért is az Úrnak, mert érdemli.

És imádkozzál a magyar imádsággal:

Egy hónap mulva aratunk. Örülünk majd az aratók örömeivel... a mindennapi kenyerünket szolgáltató szép tiszta búzának. A konkoly az nem kell! Tépjétek ki, s égessétek el. De nemcsak a szántóföldről, a talajból, hanem a szívetekből is tépjétek ki a dudvát, a konkolyt..., a bűnös hajlamokat. Mert szép a tiszta búza..., de még szebb tán a tiszta szív! Nekünk a tiszta búza kell, Istennek pedig a tiszta szív!

len tőkén, amelyiken évek óta még csak egy billeng se volt. A pestkörnyéki tájon lovas ember se látszik ki a rozsból.

Ki ezeket megadta, meghallgatván imádságunkat, megadja azt is, amiért ma is kiáltottunk az Égre (a Hősök emlék-ünnepén!), megadja, visszaadja magyar hazánk régi épségét, dicsőségét. Peregve forog a nagyvilág kereke: még kitalálnak valami jót boldogságunkra a napnyugati bölcsek?! Hátha? Él az Isten! Van Bíró a felhők felett!

A hét szűk esztendő után, a sok rossz

*Isten, adj hazánk felett
Tiszta fénylő kék eget,
Partjain Tiszánk s Dunánknak
Aldva szálljon felleged.
Mézet önts Tokaj borába,
Búzát a föld ugarába.
S mely túrt annyi vészen át,
Boldogítsd e szép hazát.
Adj erőt hős nemzetének,
Hogy szeresse hőn honát . . .
Isten áldd meg a magyart . . .*

Amen.

Püspökök negyedszázados jubileuma

Közeli egymásutánban három országos hírű emberünknek, három felekezet (r. kath., ág. hitv. evangélikus és ref. egyház) püspökeinek a jubileumát ünneplik egyházaik. Glattfelder csanádi püspök, majd Geduly Henrik evangélikus testvéreink püspöke és június 3-án Dr. Baltazár Dezső, a mi püspökünk jubiláris ünnepeltetése megy végbe.

Reánk ez utóbbi tartozik különösebben.

A tiszántúli püspökök történetét alkalmam volt nemrégiben tanulmányozni s meg is írtam, amúgy vázlatosan. Egy s más érdekes részlet felújul most emlékezetemben. Az időben legelső püspök: Hevesi Mihály volt az 1551. esztendőől fogva 1556-ig. Baltazár püspök ötöle számítva a 44-ik.

Milyen sora nagy embereinknek!

Baltazár püspököt 1911. aug. 15-én szentelték püspökké.

A püspökök sorában Zoványi P. György volt a 29-ik, aki sokáig is élt, mert 101 és fél esztendő korában halt meg; püspökségét is sokáig viselte, 31 esztendőig. Ő utána e részben Baltazár püspök következik, 25 évre terjedő püspökösködésével, Zoványi püspök, ki az 1700-as évek első felében működött, török-magyar akkori divat szerint öltözködött, s övére kötve zsinóron vagy láncon kést viselt. Baltazár püspök daliás alakjára is készítették szép stílusos papiruhát, viseljük is azt, ezt a szép zsinóros, magyaros formaruhát ünnepélyes alkalmaknál jó egynehányan.

Felvesszük majd a júniusi jubiláris

ünnepre is, Baltazár püspök 25 éves jubileumára.

Szép lesz az ünnep, a történeti nevezetességű debreceni Nagytemplomban. Tán be se férünk a hatalmas szentegyházba?

Az ünnepély imádsággal kezdődik, melynek tartását, mint rangidős esperes, püspökhelyettesre reám bízták. (Istenem, segíts meg, hogy méltóképen végezhessem el a szent szolgálatot!) Aztán megnyitjuk az egyházkerületi közgyűlést s az ünnepelő püspökért küldöttség megyen, mely őt a gyűlés színhelyére meghívja s a megjelenő püspököt kíséri. Következnek az üdvözlések. Majd ennek utána a papszentelés. A legutóbb választott ifjú lelkészek felavatása (egyházmegyénkből is lesz egy-néhány felavatandó lelkész-atyafi: Tiszaföldvár, Tizzasas, Tiszainoka, Abádszalók-Abád, és Szalók lelkészei). Aztán következnek pár napon át az egyházkerületi közgyűlés tanácskozásai.

Püspökünk életnagyságú képét egész alakban megfestettük egy művész által. E képet ünnepélyesen leplezzük le a Kollégium dísztermében. Életrajzát megíratuk s díszkötetben kiadjuk.

A 25 év emlékére 25 ezer pengős alapítványt teszünk, amelynek rendeltetését püspökünk határozza meg, esperesek, tanítóegylet stb. ezüst emléktárgyakat is adnak át az ünnepelt püspöknek.

Hogy bankett is lesz, ezernél több résztvevővel: azt is ide jegyzem.

E kis egyházi lap szerény soraiban is áldást kívánunk a Főpásztorra. Naphoz napok adassanak a püspöknek nagy sok nemzetségekre . . .

Itt említjük meg, hogy püspök úr ezidén a kisújszállási reálgymnázium érettségi vizsgáján fog elnökölni. Lesz alkalmunk hát személy szerint is üdvözölni őt itt gyülekezetünkben is.

Áldás életére az ünnepeltnek, s a szent Sionra, mely ünnepli az érdemest!

Szentlélek Isten, szállj alá lelkész-családok bús szíveire!

A dévaványai lelkészlakon nagyon szomorú lesz a pünköszt! A kis Béluska — a kicsi papfiú — „elment“. Milyen kedvesek, milyen drágák voltak ők együtt négyen, a négy kis papgyerek. Nem szebb a fészekben négy kis madár; nem gyönyörűbb kristálypohárban négy szál friss virág. S most egyszerre Béluska . . . „el-

ment“ csillagnak az égre; angyalnak az Égbe. Nem éneklé többé szép zengéssel, amire nagyatyja, híres kántor, tanítgatta. De hamar elénekelte kis énekeit e földön! Az Égben már dicsőségesebb énekeket énekel, a mennyei Seregekkel.

Kegyes Oltalmazónk! Szentlélek Ur-isten!, oltalmazd a megmaradt hármat,

bánatos ifjú anyának és a Te szolgádnak, az édesapának vigasztalásukra, boldogságukra. Édes Vigasztalónk, vigasztald meg a pünköszt ünnepében gyászoló lelkészcsaládot, minden szeretteikkel.

Béluska elment, de nem örökre vétegett el. Boldogabb időkre eltétegett, hogy örökre mienk legyen egyszer.

*

A kisújszállási nagy templom melletti lelkészlakásban is szomorúság, nehéz gyász van a szívekben, e pünköszt ünnepében. Hitoktató lelkészünk hitvestársának édesanyja, életereje teljességében, szenvedései után elpihent.

Jött a gyász hír nagy Németországból, Porosz-Sziléziából.

És megreszkettek itthon sok százmérföldes távolban a szívek.

Oh fájdalmak fájdalma!, mikor édesanyánk drága szemei lezárulnak, melyekből egykor a szeretetnek egész mennyországa tündöklött felénk! Oh fájdalmak fájdalma, mikor édesanyánk kezei, melyek értünk imádságra kulcsolódtak, értünk szakadatlan munkára mozdultak, — azok az áldott kezek elhanyatlanak! Oh fájdalmak fájdalma, mikor az a szív, az anyánk szíve, megáll!

Igy történt amott nagy Németországban, — Niedersalzbrunn város egykori polgármesterének, Schober Miksa úrnak hitvese, Hornig Margit úrasszony elhunyt május 4-én s 7-én temették.

*„Von dem Dome,
Schwer und bang,
Tönt die Glocke
Grabgesang . . .*

(A torony magasából búsan zeng alá a harangszó, mint a síri ének.)

Kit sirat a harang?

*Ach, die Gattin ist's, die teure,
Ach es ist die treue Mutter . . .*

(Oh a drága hitves ő, oh az áldott édesanya ő!)

Wegfür't . . .

Aus der zarten Kinderschar

(Elragadta őt a Végzet gyermekeinek kedves seregéből.)

Még Schiller, a nagy német költő ereje is csekély volt ahhoz, hogy leírja a fájdalmat, melyet az édesanya halála jelent. Sohasem zeng a torony magasságából szomorúbban a harang, mint mikor édesanyát temetnek.

Ha ráhajolhatunk még egyszer halott kezeire s megésókolhatjuk utoljára! — De ha rá se hajolhatunk? Mert száz meg száz mérföld közénk áll szörnyű tilalomnak?!

Ha nem állhatunk meg koporsója mellett s nem kísérelhetjük a végső úton s nem vethetünk sírjába egy maroknyi földet!

Tán a temetés fájdalmas napján a szép német ősi énekek is felzengtek itthon a kisújszállási paplakon és száz szívtépő imádság szakadt a szívekből, mikor messze-messze napnyugaton, Niedersalzbrunnban vittek egy koporsót, nagyon gyászos koporsót az ottani temető felé.

A „Napfény“-re így borul felleg.

És most már

fehlt es ihr treues Walten

Ihre Sorge wacht nicht mehr . . .

(Hiányzik most már az ő hű gondoskodása; édesanyai gondja többé nem vigyáz!)

Legyen áldott a boldogultnak emléke.

Dein Wille geschehe!

Mi Atyánk! Legyen meg a Te akaratod!

KÁLVIN-ÉREM

Egyetemes református egyházunk az Institutio megjelenésének négyszáz éves évfordulóján Kálvin-érmet csináltatott. A Kálvin-érem művészi munka, amely egyik lapján magát Kálvint ábrázolja, mellette a híres vers, amelyet latinul Thuri Pál írt és melyet Szenci Molnár Albert fordított magyarra:

A szent könyvek után, kiket a nagy apostolok írtak, Ennél jobb könyvet még soha senki nem írt.

Az érem másik oldalán a híres Kál-

vin-jelkép: a kéz, amely szívet tart kezében.

Szívetem véres áldozatul felajánlom az Úrnak.

Néhai Pápai Lukács emlékezete

Május első reggele szomorúsággal következett el városunk főjegyzője s egyházunk presbiterére: Pápay István testvérünkre s minden szeretteire. Presbiterünk édesatyja akkor élte utolsó óráit e földön; másnap el is pihent s 4-én nagy tisztességgel eltemettük, ősi szent szokás szerint: az Isten házából. Még emlékezünk híven arra a másik koporsóra is, melybe hitvesét zárta be méltó gyásszal a tisztas öreg kun gazda, amott a régi háznak tornácaiban. Most már ő is elment. Örök találkozás a föld porában s az égi Hazában. Legyen áldott az emlékezetük!

Imádkozván a tiszteletreméltó öreg ember porsátora fölött, azt mondtam, hogy derék fiának, ki most írogatja épen a kisújszállási birtokosság tulajdonát képező Kecskés-puszta történetét, avatott tollal, megreszket majd a szíve és szeme könnyekbe borul, ha majd írásában odáig ér, hogy az ő édes jó atyja majdnem két évtizedig volt annak a szép tiszamenti birtoknak hűségese gondozója, szinte fejedelme. Ezt szerette nagy szeretettel, ez volt azután is, azóta is minden gondolata: tehát polgártársainak java, boldogulása, virágzása.

Gyászoljátok meg kecskési gabonaszálak, suhogjátok emlékezetét kecskési erdő szép szálfái, Tisza vize tükrét borús homlokkal takarják be a májusi fellegek!

Szerettei is gyászolják: hű gyermeke, hitvesével, unoka ifjú feleségével, agg testvérek, rokonság s mi mindnyájan is.

Kedves halottaink Kisújszálláson

Halálozás napja	A halott neve	Kora	Temetés napja
Ápr. 28.	Szabó Klára Irma	6 hó	IV. 30
Ápr. 29.	özv. B. Kovács Jánosné		
	Tóth Sára	88 év	V. 1
Máj. 2.	Pápai Lukács	83 év	V. 4
Máj. 6.	özv. Horváth Sándorné		
	Csabádi Eszter	59 év	V. 7
Máj. 9.	Nánási Sándor	66 év	V. 11
Máj. 12.	Balázsi Sándor	61 év	V. 14
Máj. 16.	özv. Szabó Lajosné		
	Kónya Lidia	76 év	V. 18
Máj. 19.	özv. Komáromi Károlyné		
	Szabó Zsuzsanna	77 év	V. 21

AZ ÉLET TANÍTÁSAI

Aki csak akkor imádkozik, amikor kedve van hozzá, hamarosan bele un az imádságba. Ha nem tartjuk kötelességünknek az imádságot és nem imádkozunk kitartóan, akkor lelki békeségünk hamarosan a langymelegség és a közöny óceánjába torkollik. Aki magasra törekszik, annak nem szabad félnie a meredektől, annak ki kell raknia a zsákjából a lustaságot, a közönnyt és a szórakozottságot. Az imádság magaslatáról aztán lemehetünk a földi nehézségek és akadályok völgyeibe is, a mindennapi élet a gond, a fáradtság mélységeibe is, mert ha jártunk az imádság magaslatán, akkor az isteni békeség lelke már megihlette szíveinket.

*

Egy kiváló keresztyén hívőtől kevés idővel a halála előtt megkérdezték: ő, akinek nagy élettapasztalata van, mondja meg mi különbség van az igazi és hamis keresztyénség között. A nagyhitű férfi reszkető ujjal ezt a rövid szót írta fel maga mellett a falra: „ÉN.“ Aztán így szólt: Mindaddig, amíg a hívő embernél akár titokban, akár nyilván az én uralkodik, nem lehet szó igaz keresztyénségről. Ezek után a reszkető kézzel felírt szót áthúzta a falon. Nézzétek, így kell keresztül húzunk a saját magunk én-jét s kell a helyére állítanunk a Krisztust s mihelyt ez megtörténik, mihelyt Krisztus lesz az ura a mi lelki életünknek, azonnal megkezdődik nálunk az igazi keresztyénség.

Vasúti menetrend

Kisújszálláson.

Érvényes 1936. május 15-től.

B.-pest felől érkezik Debrecen felől érkezik és Debrecen felé indul: és B.-pest felé indul:

Személyvonat	2 ó 40	Személyvonat	0 ó 02
Gyorsvonat	2 ó 49	Gyorsvonat	3 ó 54
Gyorsvon. nyp.	10 ó 23	Személyvonat	6 ó 30
Személyvonat	11 ó 59	Gyorsvonat	8 ó 32
Gyorsautóbusz	14 ó 29*	Sebesvonat	13 ó 27
Motorvonat	15 ó 45	Személyvonat	15 ó 09
Gyorsvonat	17 ó 20	Gyorsvonat	18 ó 31
Sebesvonat	19 ó 56	Gyorsautóbusz	21 ó 48*

Kál-Kápolna felől:		Kál-Kápolna felé:	
Motorvonat	7 ó 39	Motorvonat	6 ó 33
Motorvonat	13 ó 10	Motorvonat	13 ó 31
Motorvonat	18 ó 28	Motorvonat	17 ó 23

Dévaványa felől:		Dévaványa felé:	
Vegyesvonat	7 ó 45	Vegyesvonat	4 ó 00
Vegyesvonat	18 ó 00	Vegyesvonat	13 ó 00

* Csak akkor áll meg, ha fel, vagy leszálló utas van.

Sylvester Irodalmi Nyomdai Intézet r. t. Bpest, VI., Hermina-út 37. Felelős üzemvezető: Schlitt Henrik